BRIGID
KEMMERER
Přeložila Magdaléna Stárková
Stačí jiskra vzdoru...
VZEPŘÍ
SE
NOCI
COO
BOO

Propagační materiál.
Určeno k marketingovým účelům.

Text copyright © 2021 by Brigid Kemmerer
Map by Virginia Allyn
Translation © Magdaléna Lüdtke Farnesi, 2025

ISBN 978-80-7498-961-2

BRIGID
KEMMERER

VZEPŘI SE NOCI

COO
BOO

KAPITOLA JEDNA

Tessa

Tím nejtěžším na téhle práci není něco ukrást, ale pak s tím utéct. Za nejpříznivějších okolností mi únik přes zeď Královského sektoru trvá dvě minuty, ale dnes je chladná noc a pomalu přestávám cítit prsty. Do svítání už zbývá pouhá hodina a po kamenné stěně klouže v nepravidelných intervalech kužel strážního světla. Pod paží svírám tátovu starou lékárničku, zatímco se držím ve stínech a čekám na vhodnou příležitost.

Některé ze sektorů mají ve svých bohatších částech zavedený elektrický proud – nebo jsem to aspoň zaslechla, každopádně místní reflektory jsou jasnější než jakákoli svíčka, a dokonce než hranice, na kterých ve vesnicích spalují své mrtvé. Když jsem je viděla poprvé, dlouho jsem na ta světla tupě zírala, než mi došlo, že věstí nebezpečí. Celé dny jsem si lámala hlavu nad tím, v jakém vzorci se strážní světla pohybují, než jsem se se svým problémem

svěřila Westonovi. Ten si jen pobaveně odfrkl se slovy, že to žádnou pravidelnost nemá a znudění chlapi jen občas otočí světlem kolem tyče.

Poslední hodinu to ale dělají dost neúnavně.

Procvičím si prsty a v duchu si upravím svůj časový odhad na tři minuty. Potom se zamyšleně kousnu do rtu. Tuhle část stěny kužel světla ozařuje minimálně co dvě minuty.

Wes už na mě asi čeká v dílně. Ten se přes zeď dokáže dostat klidně za půl minuty. Díky jeho výšce mu stačí, když vyskočí, hákem zachytí věžičku a potom se zapře o stěnu, aby se hbitě jako kočka přešvihl přes její okraj. Skoro bych mu záviděla, kdyby se na to tak nádherně nedívalo.

Ne že bych mu to někdy řekla, protože by mi s tím už nikdy nedal pokoj.

Říkáš, že se na to nádherně kouká, Tesso? Ale vždyť je to jen zeď. Na tohle to nemá. Potom by vylezl na strom, udělal hvězdu ze střechy dílny nebo chodil po rukou.

A já bych ho pak musela praštit, protože to by rozhodně bylo lepší, než aby si všiml, jak se pod maskou červenám, protože *ano*, všechno tohle je stejně nádherné a fascinující.

Musím na Wese přestat myslet. A ten reflektor se musí přestat otáčet. Je čas jít za pacienty, jinak ztratíme celé dny léčení. A některým celé dny ani nezbývají. Pár jich má nanejvýš několik hodin.

Ze všeho nejdřív bych tedy odsud měla zmizet. Kdyby mě tu chytili s taškou plnou měsíčníkových květů, král Harristan a jeho bratr, princ Corrick, by mě nechali spoutanou v zahradách paláce a naservírovali tak moje orgány ptactvu.

Najednou se světlo zastaví až dole v rohu, kde zeď přechází do stinného svahu. Tudy se vždycky snaží utéct amatéři.

Nehodlám zahodit tak skvělou příležitost, a proto vystřelím ze skrýše jako vyplašený králík ze soutěsky a už točím hákem. Nedokážu ho odhodit až do věží jako Wes, ale stačí mi, že se zaklesne do podpěr někde uprostřed stěny. Hák zasviští vzduchem a já vyskočím ještě dřív, než se lano napne. Pod podrážkami mi skřípe kámen, jak šplhám nahoru, a malinko mi na žule podkluzují. Dostanu se až k podpěře, kolem níž se táhne uzounká římsa, která mi ale úplně stačí na krátké přidržení, než znovu uvolním hák a pošlu ho k okraji stěny. Jakmile cinkne o věžičky, vyrazím nahoru.

Světlo se opět pohne.

Zadržím dech a popoháním své nohy, aby mě nesly rychleji a výš. Balíček s měsíčníkem mi naráží do žeber, jak mi podrážky podkluzují a znovu se zachytávají na stěně. Ruce mám celé spálené od provazu. Světlo reflektoru se zhoupne blíž a najednou mě div neoslepí.

Pak už se ale přehoupnu přes zeď a napůl slaňuju a napůl padám jako pytel ovsa na lesní podloží. Když cuknu lanem, cinkne můj hák o štěrk u paty stěny. Na podomácky upředenou vlnu mé sukně se lepí hlína a smetí, ale já se ani neodvažuju pohnout, abych se trochu ometla. Cítím srdce až na jazyku, když tajím dech a čekám, až stráže začnou vyzvánět na poplach.

Jenže to se nestane. Ostré světlo jen přejede po horní části zdi a pokračuje dál.

Polknu, abych zahnala tepání v krku a smotám lano háku. Na obloze visí srpek měsíce, ale na horizontu už prosvítá tenounký fialový náznak začínajícího svítání – připomínka, že jsem příliš dlouho váhala a čas se krátí. S nacvičenou lehkostí proběhnu lesem, moje nohy bez

jediného zvuku dopadají na jehličí. Teď už většinou cítím i vůni dýmu z kamen na dřevo, protože Wes se vracívá dřív než já. Máme svůj systém: on postaví vodu na elixír a rozemele okvětní lístky, které já pak navážím a rozdělím do vhodných dávek. Jakmile jsou lahvičky s léčivou tekutinou hotové, zabalím nám je do torby a společně pak vyrazíme za nemocnými.

Jenže dnes žádnou vůni dřeva necítím.

Vejdu do dílny, ale Weston nikde.

Hned si vzpomenu, jak se to světlo zastavilo na stěně, a znovu mám srdce až v krku.

Ale Wes přece není na hlavu padlý. Nezkoušel by se schovat do rohu. A stejně jsem neslyšela poplach.

Jenže tu není, a to jdu sama pozdě.

Zapálím tedy oheň a pokusím se vyhnat starosti z hlavy. V duchu slyším, jak mě jeho hlas uklidňuje. *Jen kuráž, Tesso*. To byla první slova, která mi řekl té noci, kdy mi zachránil život, a od té doby je ještě tucetkrát zopakoval.

Bude v pořádku. Musí. Někdy se tu ani nepotkáme. V takových případech jeden z nás počká ještě patnáct minut v dílně, než vyrazí na obchůzku sám. Občas mě u sebe zdrží paní Solomonová, zatímco pro ni vážím, odměřuju a vařím bylinkové recepty, o kterých mistrová svým zákazníkům tvrdí, že fungují, i když je to jen málokdy pravda. Někdy si zase Westona žádá jeho mistr v kovárně už brzy ráno, a to jen proto, že nějaký rozmazlený sportovec zatoužil po novém meči nebo koni upadla podkova. Tohle se už párkrát stalo.

Jenže Wes tu dnes v noci byl. A vždycky se vrací jako první.

Malá dílnička se rychle zahřeje. Proud sem nezavedli, a tak tu vládne příšeří, ale já příliš světla na práci stejně ne-

potřebuju. Zaměstnám ruce, abych si nemusela dělat starosti, a melu okvětní lístky měsíčníku na prášek, abych je potom s největší opatrností do posledního drobečku nasypala na váhu. I v suchém stavu moc hezky voní. Naše elita i za zlomek gramu platí neskutečné peníze a potom tím elixírem tak plýtvá, protože ho třikrát denně pijí i ti, kteří ani nemají příznaky. Král tomu říká *preventivní opatření*. A přitom úplně stačí dát si elixír jednou denně – moje zápisky to jasně potvrzují. Dokonce i Wes na začátku rozdával léku příliš, než jsem mu dokázala, že můžeme s menší dávkou pomoct daleko více lidem. Táta by tomu říkal plýtvání materiálem. Mrhání dobrým lékem, zatímco ti, kteří si ho nemůžou dovolit, umírají.

Jenže tátu popravili za velezradu a pašeráctví, takže já svému počínání už žádná jména nedávám, prostě jen dělám, co umím.

Vykouknu z okna. Fialová na horizontu začíná pomalu růžovět.

Potom stočím pohled ke dveřím, jako bych tím mohla Wese magicky přivolat.

Jenže nic. Konvice zapíská. Rozliju vodu do miniaturních, přesně odměřených hrníčků a do každého přidám patnáct gramů okvětních lístků společně se dvěma kapkami oleje z růžových semínek na kašel, které odměřím skoro stejně opatrně jako měsíčník samotný. Pokouším se nekrást to, co si můžu opatřit poctivou cestou, ale růžová semínka mě stojí skoro týdenní plat, a tak je nenechám dávkovat dokonce ani Wese.

Jakmile se olej i okvětní lístky rozpustí, nasypu do směsi trochu kurkumy, která sníží horečku natolik, aby lék lépe fungoval, ale také tam musím přidat snítku máty a špetku

cukru. Dospělí se většinou nenechají k polknutí tinktury dlouho přemlouvat, ale děti by ji samotnou snadno vyplivly, což nemůžeme riskovat. Byla by to věčná škoda.

Z Královského sektoru se ozve kvílení sirén a křik. Nadskočím tak prudce, že převrhnu jeden z kalíšků. Někoho chytili.

Wese?

Měla bych se tam rozběhnout a podívat se. Ne. Spíš bych měla vzít nohy na ramena a někam se schovat.

Jenže moje svaly nechtějí provést ani jedno.

Jen kuráž, Tesso.

Musím si pospíšit a dokončit svoji práci. Když se měsíčník zkombinuje se zbylými ingrediencemi, elixír funguje lépe, ale zase účinkuje jen pár hodin po uvaření. Musím tedy obejít pacienty, i kdybych to měla udělat sama.

Sirény dál ječí. V dálce někdo huláká. Takhle vzbudí půlku sektoru. Můj dech se proměnil v tiché, hrdelní úpění. Představuju si, jak teď volají prince Corricka, aby se postaral o zrádce. Stráže nejsou zrovna mírní lidé. Z Westonova nenuceného úsměvu zbyde jen bolestná grimasa. Jeho křik se ponese až sem. Rozřežou ho na kusy těmi nejmenšími čepelemi. Nacpou mu do úst hořící uhlíky. Hodí ho zaživa královským lvům. Spálí ho končetinu po končetině, než Wes ztratí vědomí a…

„Bože, Tesso, vždyť ty už mě skoro ani nepotřebuješ."

Vyjeknu a převrhnu další hrnek. Ve dveřích stojí Wes, pod maskou mu hrají modré oči a lehký, upřímný úsměv.

Když Weston zpozoruje tu spoušť, kterou jsem nadělala, jen protočí panenky. „Anebo možná potřebuješ." Rychle přiskočí a narovná převrácený kalíšek. „Už jsi do něho nasypala ten prášek?"

Ani nevím, jestli bych ho raději objala, nebo praštila. Možná obojí. „Jdeš pozdě. Slyšela jsem ty sirény, a tak jsem si myslela… Bála jsem se, že tě dostali."

„Dneska ne." Vytáhne z tašky balíčky měsíčníku a hned po nich tři jablka, a dokonce uzel ze sladkého těsta ještě teplý z pece. „Na. Pekař zrovna vzadu káral svoji dceru, tak jsem ti štípl něco k snědku."

Takže Wes se opozdil, protože mi přinesl *snídani*. A to ne jen tak ledajakou. Jídlo z Královského sektoru bylo to nejvybranější, jaké si člověk uměl představit, což znamenalo, že do jablíček někdo napíchal med a sladké pečivo bylo z opravdového másla a protkané šlehačkou a cukrem.

Otevřu pusu. Pak ji zase zavřu. Zamračím se a otočím se k Wesovi zády, protože mi teď hrdlo svírá úplně jiný cit. „To je od tebe moc laskavé, Westone."

„*To je od tebe moc laskavé?*" zopakuje posměšně. „No páni. Máme to dneska ale zdvořilou náladu."

„Musím dodělat ty elixíry."

„Udělám to. Jdi se najíst."

„Za minutku."

Na druhé straně hradby dál kvílí sirény, ale teď je dokážu ignorovat. Asi chytili jiného pašeráka, jehož kůže bude pravděpodobně zítra viset u bran, až s ním budou král a jeho bratr hotoví.

„Tak jo." Weston popadne jablko, zhoupne se na jediné židli a hodí si nohy na pracovní stůl. Nad škraboškou přes oči nosí ještě černý klobouk s širokou krempou, který si ale tady v dílně malinko nadzvedl. Vídám ho jen v záři plamenů, a tak jen stěží odhaduju, jakou barvu mají vlastně jeho vlasy. Většinou je takhle poránu zralý k oholení a strniště na jeho bradě se ve světle svíček rudě leskne, čímž dokona-

le ladí k jemnému poprašku pih kolem okraje masky. Kůži kolem očí si maže sazemi nebo popelem, díky čemuž mu duhovky září tou nejjasnější modří, kterou jsem kdy viděla. Moje vlastní oči mají zelenohnědý odstín a hnědé vlasy jsem si pevně svázala pod klobouk. Wes vždycky tvrdí, že v masce a černém plášti vypadám jako kočka. Jednou, když jsem měla drzou náladu, jsem nadhodila, že by mě měl jednou vidět bez škrabošky, aby věděl, jak vypadá pořádná holka, ale Wes hned zvážněl.

„Nikdy," zavrčel, „to by bylo příliš nebezpečné. Pokud budeme vědět, jak ten druhý vypadá, mohli by z nás tu informaci na mučidlech vytáhnout. A to ti neudělám," odmlčel se, „a ty bys to jistě nechtěla provést zase mně."

To bylo poprvé, kdy jsem si uvědomila, že Weston Lark pravděpodobně není jeho pravé jméno. On si teď asi taky myslí, že já nejsem Tessa Cadeová, jenže to se plete. Když jsme se před dvěma lety potkali, zrovna mi před očima zabili rodiče a já jsem byla příliš otřesená, než abych si ještě něco vymýšlela.

„Dnes toho moc nenamluvíš," prohodí Wes, zatímco chroustá jablko tak hlasitě, že bych mu ho nejradši vyrazila z ruky. „Co se děje?"

„Ale nic." Přeliju už vyrobený elixír do lahviček – což normálně dělá on – a znovu rozliju teplou vodu do kalíšků, abych začala nanovo.

Slyším, jak se Wes za mnou zavrtí na židli a vstane. Přitočí se dost blízko na to, abych zachytila jeho vůni, kombinaci lesa a skořice z pekařství, ale také těžší podtón, který je jen a jen jeho. „Tesso."

Šťouchnu ho loktem do břicha a spokojeně poslouchám, jak zachraptí.

„Za co?“ chce vědět.

„Že jsi mi přidělával starosti.“

„Ale taky jsem donesl snídani,“ ozve se za mnou jeho melodický, hluboký hlas.

Ignoruju ho.

Nakloní se tak blízko, až mě jeho dech polechtá na kousku holé kůže mezi vlasy a vysokým límcem pláště. Před očima mi zamává druhým jablíčkem, které svírá v dlouhých, štíhlých prstech. „Je to vážně *dobrá* snídaně,“ pokouší mě.

Nakonec si jablko vezmu. Slupku má posypanou cukrem, je na dotek teplé, a tak si říkám, zda bude podobně hřát i med v dužině.

Nemůžu si pomoct a zakousnu se do něho. Med ještě opravdu příjemně sálá. „Jak já tě nenávidím,“ zamumlám s plnou pusou.

„Tak je to asi nejlepší.“ Cvrnkne mi prsty do čepice a rošťácky se zakření. „A teď to honem spořádej,“ pobídne mě, „musíme k pacientům.“

KAPITOLA DVĚ

Corrick

Celé hodiny jsem poslouchal bratrův dech. Pokaždé, když do sebe natáhne vzduch, zní to trochu jinak. Plíce mu tichounce šelestí. V Divočině tomu říkají smrtelné chrčení, protože to znamená, že konec je blízko.

Tady v jeho komnatách ale slovo *smrt* odmítám používat. Nechci na to ani pomyslet.

Bratra netrápí horečka. Není se čeho obávat.

Jenže nedokážu přesvědčit ani sám sebe.

Otevřeným oknem sem pálí slunce a v korunách trylkují ptáčci. Harristan by takhle pozdě vůbec neměl spát, ale nerad ho budím. Všichni za těmito dveřmi žijí v domnění, že celé ráno ležíme v papírech. Dvakrát jsem sem nechal donést dost jídla pro tucet lidí, ale bratr se ho povětšinou ani nedotkl, takže teď na nakrájené ovoce sedají mouchy a nad pečivem za hlasitého bzučení poletuje včela.

Harristan chabě zakašle a jeho dech se zjemní. Možná že to nic nebylo. Jen polechtání v krku. Napětí, které mi svíralo hruď, povolí. Když si promnu šíji, zjistím, že je celá zpocená.

Mírný vánek se opře do dokumentů s takovým odhodláním, že je musím zatížit lampou dřív, než se mi rozletí po celém stole. Jeden z nás pracovat musí, a tak zrovna píšu poznámky na okraj žádosti o financování od jednoho z měst na východě země. Pečlivě hledám, co kde v žádosti vynechali nebo mylně uvedli, zatímco se mě tu snaží přesvědčit, že nutně potřebují nový most. Počítal jsem, že se Harristan po pár stránkách vzbudí, ale teď už jsem pročetl celou zprávu a za chvilku bude poledne.

Za řetízek vytáhnu kapesní hodinky a zadívám se na třpytivé diamanty na ciferníku. Takže poledne už *je*. Pokud se král neobjeví na schůzce s konzuly jednotlivých sektorů, roznesou se klepy. Ne všechny se mi podaří umlčet.

Najednou se bratr zavrtí, jako by ho probudily moje myšlenky, a zamžourá do slunce. Potom se na mě zamračí, posadí se v posteli, do půli těla nahý, a promne si dlaní rozespalou tvář. „Je pozdě. Proč jsi mě nevzbudil?“

Pozorně poslouchám jeho hlas, ale neslyším ani náznak chrapotu nebo potíží s dechem. Možná se mi všechno jen zdálo. „Zrovna jsem se k tomu chystal.“ Zamířím ke stolku a zvednu konvici. „Vystydl ti čaj.“ Přesto mu naliju a přinesu mu hrnek i s útlou zašpuntovanou lahvičkou měsíčníkového elixíru, který je dnes tmavší než obvykle. Minulý týden, kdy zase začal kašlat, mu královský lékárník zvýšil dávku. Třeba už začíná zabírat.

Harristan lahvičku otevře, obrátí ji do sebe a ošklivě se zašklebí.

„No, no," řeknu bez špetky soucitu.

Bratr se zazubí. To dělá jen, když jsme spolu sami. Mimo naše komnaty se ani jeden z nás příliš neusmívá. „Co jsi celé dopoledne dělal?"

„Prošel jsem tu žádost z Artisu a sepsal zamítnutí. Stačí to jen podškrábnout."

Král zvážní. „Zamítnutí?"

„Chtějí dvakrát tolik, co takový most stojí. Dobře to zamaskovali, ale někdo je dost chamtivý."

„Ty už mě skoro nepotřebuješ."

Pronese ta slova s lehkostí, ale mě zasáhnou jako šíp. Kandala potřebuje svého krále. A já zase bratra.

Zaženu obavy a založím si ruce na hrudi. „Teď se musíš oholit a obléct. Pošlu pro Geoffreyho. Ráno jsem mu řekl, že máš moc práce. Quint už dvakrát žádal o audienci, ale bude si muset počkat až do večeře, pokud ovšem…"

„Cory," osloví mě něžně a já ztuhnu. Takhle mi taky říká jen, když jsme sami. Je to jedna z mála vzpomínek na dětství, které nám ještě zůstaly. Přezdívka z doby, kdy jsem byl malý a horlivě za ním cupital jako pejsek, ať už se vydal kamkoli. Jméno, které kdysi s láskou vyslovovala naše matka a otec prokládal chválou. Tehdy jsme ještě věřili, že naši rodinu mají všichni rádi. V dobách, kdy ještě nikdo nevěděl o horečce ani měsíčníku, ani o tom, jak nečekaně a nepředstavitelně se naše země změní.

Všichni počítali s tím, že Harristan si na trůn počká ještě celá desetiletí a potom bude vládnout s pevnou laskavostí a pozornou péčí o svůj lid, jako to dělali rodiče.

Jenže ty nám před čtyřmi lety zavraždili před očima. Někdo je přímo v trůnním sále střelil do krku. Šípy je připíchly k trůnu, hlavy jim visely nakřivo a oni se s kalným,

skelným zrakem dusili vlastní krví. Ten obraz mě ještě pořád občas straší ve snech.

Harristanovi bylo devatenáct a mně patnáct. Když mě chránil vlastním tělem, trefili ho šípem do ramene.

Mělo to být naopak.

Dívám se mu do modrých očí a hledám v nich známky nemoci. Nic ale nenajdu. „Co je?“

„Léky zase zabraly,“ odpoví tiše. „Nemusíš si hrát na sestřičku.“

Trochu zlotřile se na něho zazubím. „Kruťák Cory a sestřička? Nikdy!“

Bratr protočí oči. „Tak ti přece nikdo neříká.“

„Do očí jistě ne.“ Kdepak. Přímo do tváře mi říkají Výsosti, princi Corricku nebo – když chtějí být obzvláště formální – pane vykonavateli královské spravedlnosti.

Jenže za zády mi dávají horší jména. O dost horší. A Harristanovi nejinak.

Nevadí nám to. Rodiče měli lidé rádi a oni zase měli rádi je. A přesně to vedlo k tomu, že je někdo zradil a zabil.

Strach na poddané funguje lépe.

Zamířím do šatny a vytáhnu odtamtud košili na zavazování, abych ji hodil bratrovi. „Nechceš pečovatelku? Tak se přestaň flákat a začni vládnout.“

Když vejdeme, oběd už čeká na kredenci. Z pečeného bažanta s lesním ovocem odkapává med na bohatou oblohu ze zelených listů a kořenové zeleniny. Na pozlacené okraje talířů někdo vkusně položil pár pírek pro ozdobu a upevnil je lesklou kapkou medu. Sloužící už čekají

mlčenlivě seřazení u stěny, aby mohli začít servírovat, ale osm královských konzulů se zatím živě baví u okna. Já jsem devátý, ovšem do rozhovoru se mi teď nechce.

Kdysi nás bylo deset, jenže Barnard zosnoval úkladnou vraždu rodičů a bez váhání by připravil o život i mě s bratrem. Když mi Harristan zachránil život, viděl jsem, jak se na něho Barnard řítí s dýkou.

Bratr byl nade mnou a jeho dech plný strachu a bolesti mě lechtal do ucha. Vytáhl jsem mu z ramene šíp a zabodl ho Barnardovi přímo do krku.

Mrkáním tu vzpomínku zaženu. Jakmile vejdeme do místnosti, konzulové ztichnou, krátce se bratrovi ukloní a potom se přesunou na svá místa. Dokud si nesedne Harristan, všichni stojí, stejně jako si nikdo nevloží sousto do úst dřív, než to uděláme my dva.

Na jednom konci má stůl obdélníkový tvar, zatímco na tom druhém se zužuje jako hrot šípu. Harristan lehce dosedne na židli v čele stolu a já se posadím po jeho pravici. I osm konzulů zasedne. Jen jedno místo zůstane prázdné. Nachází se hned vedle mě, kde kdysi obědvával Barnard. Obchodnický palouk je teď bez konzula a Harristan si se jmenováním nového dává načas. Mezi lidmi se po vraždě rodičů zažilo i označení Podvodnický palouk, ale před námi to nikdo nevysloví. Nikdo nechce králi a jeho bratrovi připomínat, co se stalo.

Mají před bratrem respekt – a taky právem.

Mě se vyloženě bojí.

Nevadí mi to. Aspoň se s nimi nemusím vybavovat.

Známe všechny, kdo tu teď s námi stolují, celý život, ale uvolněný pocit, který by to mohlo navodit, jsme si už dávno vyhnali ze srdcí i mysli.

Viděli jsme, co důvěra a spokojenost udělaly s našimi rodiči, takže už víme, co by mohly provést nám. Když bylo Harristanovi devatenáct let a krev mu ještě prosakovala obvazem na rameni, svolal v této místnosti první schůzi. Oba jsme byli ještě otupělí bolestí a šokem, ale následoval jsem ho, abych stanul po jeho boku. Pamatuju si, jak jsem čekal, že se nám od konzulů po smrti rodičů dostane soucitu a lítosti. Počítal jsem s tím, že budeme truchlit společně.

Jenže sotva minutu po začátku podotkla Theadosia jedovatě, že dítě nemá na královské radě co pohledávat. Tím myslela mě, ale z jejího tónu se dalo vyčíst, že naráží i na Harristana.

„To *dítě*," zahřímal Harristan, „je můj bratr a váš princ!" Nikdy jsem jeho hlas neslyšel tak burácet. Právě on mi dodal dost síly na to, abych stál zpříma, ačkoli bych býval nejraději zalezl pod postel a předstíral, že mi osud neobrátil celý život vzhůru nohama.

„Corrick mi zachránil život," pronesl Harristan, „tedy život vašeho nového krále. Riskoval tam, kde žádný z vás neměl dost odvahy udělat to samé. Včetně vás, konzulko. Proto jsem ho zvolil vykonavatelem královské spravedlnosti, a tak se může účastnit všech sněmů, kterých jen bude chtít."

Při těch slovech jsem celý ztuhl. Vykonavatel královské spravedlnosti byla totiž nejvyšší funkce hned po králi samotném. Náš otec jednou řekl, že si může dovolit těšit se oblibě lidu právě proto, že vykonavatel se postará o všechnu… špinavou práci.

Další tehdejší konzul, Talec se jmenoval, si odkašlal do dlaně a řekl: „Corrick nám bude dělat vykonavatele? V patnácti letech?"

„Nemluvil jsem snad jasně?“ prskl Harristan.

„A jaké tresty tedy bude vykonávat? Budou teď kandalští zločinci chodit do postele bez večeře a zakážete jim si hrát?“

„Musíme být silní,“ přisadila si Theadosia hlasem plným pohrdání, „a vy jen špiníte jméno svých rodičů. Teď není vhodná doba na to, aby se kandalští panovníci stali terčem posměchu.“

Špiníte jméno svých rodičů. Ta slova proměnila moje srdce v rampouch. Rodiče zemřeli jen proto, že rada včas neodhalila zrádce.

„Vypadá, že se každou chvíli rozbrečí,“ rýpl si Talec. „A vy si, králi, myslíte, že si s takovým pomocníkem dokážete udržet trůn?“

Opravdu jsem zadržoval slzy, ale po takových výrocích jsem se bál ukázat byť jen záblesk slabosti. Rodiče zemřeli rukou lidí, kterým věřili. My jsme se zařekli, že nic takového nedopustíme.

„Takže spát bez večeře a žádné hraní,“ zopakoval jsem, a protože Harristan zněl předtím tak neústupně, donutil jsem se k podobnému tónu. Měl jsem pocit, že mě osud uvrhl do role, na kterou jsem neměl čas se připravit. „Dobrá tedy. Strávíte oba třicet dní na poli při žních. A od poledne do rána nedostanete nic k jídlu.“

Na chvilku zavládlo hrobové ticho, než Theadosia s Talecem vyskočili ze židlí jako čertíci z krabičky. „To je absurdní!“ křičeli. „Nemůžete nás poslat do polí mezi nádeníky!“

„Chtěli jste ochutnat moji spravedlnost,“ odvětil jsem, „tak se koukejte dát pořádně do práce. Předáci prý mají biče.“

Talecovi zaplály oči. „Jste oba ještě děti! Nikdy se na trůně neudržíte!“

„Stráže,“ řekl jsem suše.

Pamatuju si, jak jsem se bál, že mě neposlechnou a rada nás pak svrhne oba. To by totiž skutečně *pošpinilo* jméno našich rodičů. Po tom, čeho se Barnard dopustil, se pro nás za každou tváří skrývaly postranní úmysly, které by nás mohly stát život.

Pak ale stráže přece jen vykročily a chopily se obou drzých konzulů. Jakmile za nimi zapadly dveře, v místnosti zavládlo naprosté ticho. Všichni přítomní u stolu zůstali s vytřeštěnýma očima zírat na mého bratra.

Harristan pak ukázal na židli po své pravici, kterou právě uvolnil Talec. „Princi Corricku? Posaď se ke mně.“

Poslechl jsem. Nikdo už se neodvážil říct ani slovo.

Teď už si Harristan drží trůn čtvrtým rokem.

Dnes jdeme na oběd později než jindy, a tak nám jídlo asi chladne, ale není kam spěchat. Když s radou jednal náš otec, panovala u stolu veselá nálada, ale ta během Harristanovy vlády vzala za své.

Bratr se na mě podívá. „Máš tu odpověď pro Artis?“

Na stůl mu položím koženou složku a plnicí pero. Bratr okatě znovu prohlédne dokument, ačkoli by snad podepsal i rozkaz k vlastní popravě, kdybych mu ho šoupnul pod nos. Na sáhodlouhé právní dokumenty prostě nemá dostatečnou trpělivost. Raději spřádá velkolepé plány a dává si věci do širších souvislostí. To já se zaměřuju na detaily.

Kudrlinkou dokument podepíše, odloží pero a pošle složku Jonasi Beechingovi, staršímu muži stejně širokému jako vysokému. Přísahám, že ten chlap by jedl, až by brečel, přesto ale dokument poslušně otevře. Vidím mu ve

tváři, že čeká pozitivní odpověď. Div neslintá při představě, jak dnes odpoledne poveze do Artisu truhlice plné zlata.

Sotva jeho pohled padne na moje zamítnutí, klesnou mu ramena. „Veličenstvo," obrátí se opatrně na Harristana, „ten most by zkrátil dobu potřebnou k cestě z Artisu do Královského sektoru o celé tři dny."

„A taky by měl stát o polovinu méně," vložím se do debaty já.

„Ale… Moji stavitelé na tom návrhu pracovali měsíce." Rozhlédne se kolem stolu, než zase spočine pohledem na nás. „Určitě jste nemohl udělat odhad ceny za dopoledne…"

„Vaši stavitelé se pletou," řeknu.

„Možná bychom se mohli dohodnout na nějakém kompromisu. Jistě se někde vyskytla chyba v kalkulaci…"

„Chcete kompromis, nebo jenom čekáte chybu?" ozve se Harristan.

„Já…" otevře pusu Jonas a zapomene ji zase sklapnout. Zaváhá a hrubším hlasem odpoví: „Obojí, Výsosti." Na okamžik se odmlčí, než pokračuje. „V Artisu nám mnoho lidí vzala horečka."

Při zmínce o nemoci se chci podívat na Harristana a ujistit se, že mu nic neschází a ten šelest v jeho dechu se mi dnes jen zdál.

V duchu se obrním a upřu oči na Jonase. „Artis dostává příděl měsíčníku stejně jako ostatní sektory. Pokud vaši lidé potřebují víc, budou si ho muset koupit jako kdokoli jiný."

„Já vím, já vím," odkašle si Jonas, „ale zdá se, že teplé podnebí šíření viru svědčí. Řádí hlavně mezi pracovníky v docích. Už sotva zvládáme nakládat lodě a shánět pro

ně posádky. Kdybychom měli most, nebyli bychom tak závislí na vodních cestách a mohli znovu obnovit ztracené obchodní vazby."

„Potom jste ale měli žádat o přiměřenou výši prostředků," nedám se tak snadno zviklat.

„Artis bez zdravých pracovníků žádný most nevybuduje," vloží se do debaty Arella Cherryová z opačného konce stolu. Když její otec odešel vloni na odpočinek, vzala funkci po něm. Je ze Sluncova, sektoru na dalekém jihu, jehož hranice tvoří na západě řeka Plamenná a na jihu a východě oceán. Pokud jde o horečku, jsou na tom její lidé nejlépe, protože je chrání vlhké a teplé klima. Horko tam ale vládne takové, že mají nejnižší počet obyvatel z celé Kandaly. Arella mluví tiše, má opálenou kůži a černé vlasy až do pasu, které nosí svázané do uzlu na temeni. „Medicínské faktory by skutečně měly být v rozpočtu zohledněny."

„Každé město potřebuje na projekty zdravé lidi," podotkne Harristan. „A proto také dostává příděl léku. Stejně jako vy, Arello."

„Jistě, Veličenstvo," přisvědčí konzulka, „a daří se nám dobře." Odmlčí se. „Jenže moji lidé se nesnaží uprostřed léta přemostit Královninu řeku."

Její hlas zůstává tichý a uctivý, ale pod jemným tónem a hebkýma rukama se skrývá ocelové jádro. Kdyby bylo po jejím, Harristan by se zmocnil Allisanderovy země společně s ostatními a rozděloval květy měsíčníku bez omezení. Což by ovšem znamenalo, že bychom se vrhli po hlavě rovnou do občanské války, protože ostatní konzulové by jistě odmítli vzdát se svých teritorií. To ale Arella odmítá pochopit. Přesto je jednou z mála lidí u tohoto stolu, s nimiž si rád trochu popovídám.

Jaká škoda, že poslední žena, která se mi vetřela do hlavy, se mě taky hned pokusila i s Harristanem otrávit u večeře. Nebyl to první pokus o atentát, ale rozhodně ten nejbližší úspěchu od doby, kdy zemřeli naši rodiče.

Takže romantická láska pro mě nepřichází v úvahu.

Allisander Sallister si odkašle. Sedí skoro naproti mně a na jinak bledé tváři mu kvetou líčka tak rudá, jako by je někdo namaloval. Obočí i vlasy má husté a na bradě si pěstuje svoji milovanou bradku, ačkoli s ní vypadá spíš legračně. Je o pouhý rok mladší než Harristan a jako kluk se s ním kamarádil. V dětství měl bratr jen málo přátel, ale Allisander byl jedním z té hrstky, která měla dost trpělivosti sedět celé hodiny v knihovně a posouvat po šachovnici figurky nebo poslouchat, jak učitelé předčítají poezii.

Jenže potom začali oba chlapci dospívat a Allisanderův otec, Nathaniel Sallister, si vyžádal území sousedního sektoru s tím, že jeho zemědělská půda více rodí, a proto by přinesla více zisku a tím i tučnější daně do královské truhlice. Náš otec odmítl. Potom tedy o to samé požádal Allisander Harristana v naději, že mu pomůže jejich přátelství. Chtěl po něm, aby za Sallisterovy ztratil u otce slovo. Král ale – protože byl spravedlivý a férový – opět odmítl.

„Nemůžeme nutit jeden sektor, aby se vzdal půdy ve prospěch druhého," řekl nám tehdy u večeře. „Naše země byla rozdělena zákony, a tak nebudeme jedné nespravedlivě brát, abychom druhé dali."

Harristanovi pak poručil, aby Allisanderovu prosbu zamítl osobně. A veřejně. U večeře před všemi konzuly.

Zpětně si myslím, že chtěl všem dát jasně najevo, jak podlé je se domáhat výhod přes jeho děti, a že on na žádné podobné hry přistupovat nebude.

Jenže Allisander si to vzal osobně a následně se už v paláci moc často neobjevoval.

Až vloni, kdy jeho chamtivý otec konečně složil funkci. Harristan doufal, že s Allisanderem zavane jeho sektorem čerstvý vítr a nabídne mu klíč k tomu, jak získat pro lid více měsíčníku. Jenže syn je nakonec horší než otec. Za správy Nathaniela Sallistera byly sice ceny měsíčníku vysoké, ale aspoň stabilní, zato Allisander nikdy nepromeškápříležitost si říct o víc. Harristan sice tvrdí, že s tím jejich pubertální spor nemá jistě nic společného, ale já o tom pochybuji.

Proto na schůzích vždycky věnuju spousty času přemýšlení o tom, jak Allisandera popudit.

„Nový most a zvláštní příděl léku by ale Artisu poskytl nespravedlivou obchodní výhodu," ozve se mladý Sallister.

„Nespravedlivou výhodu?" prskne Jonas. „Vy a Lissa máte pod palcem měsíčník a chcete *mě* obviňovat z toho, že se snažím nečestně získat něco navíc?"

Allisander si proplete prsty a mlčí.

Jonas se neplete. Allisander Sallister zastupuje Měsíční pláně a Lissa Marpettová zase Popelavé vrchy – dva sektory, v nichž roste měsíčník, jediný známý lék na horečky, které teď Kandalu sužují.

A proto jsou to také oblasti nejbohatší a nejmocnější.

A zároveň důvod, proč moje rýpnutí na Allisanderovu adresu zůstávají povětšinou jen v mé hlavě. Nenávidět ho můžu, co hrdlo ráčí, ale potřebuju v něm mít nadále spojence. „Výhoda, či ne," řeknu, „vaše motivy při psaní žádosti byly klamné, Jonasi."

Allisander ke mně přes stůl sklouzne pohledem a krátce kývne na souhlas.

To gesto mu oplatím, ačkoli bych po něm nejraději hodil plnicím perem.

Roydan Pelham si na druhé straně stolu odkašle. Už mu táhne na osmdesát a kůži má tak ošlehanou, jako by se nemohla rozhodnout, zda chce být spíš béžová, nebo chorobně žlutá. V radě slouží už od doby, kdy na trůně seděl můj dědeček. Většina ostatních ho neochotně toleruje, ale já toho stařík mám opravdu rád. Je konzervativní, ale také jediný z konzulů, kterého jsme skutečně zajímali, když jsme přišli o rodiče. Nikdo Harristana – a ani mě – nerozmazluje, ale pokud bych měl ukázat na jednoho člověka, který se aspoň trochu stará o naše blaho, byl by to právě Roydan.

„Moji lidé trpí stejně jako ti v Artisu," podotkne tiše, „takže pokud tu žádost schválíte, podám podobnou."

„Ale vy nemáte žádnou řeku!" namítne Jonas.

„Vskutku," odpoví Roydan, „ale moje obyvatelstvo také kosí horečka."

Myšlenky by se mi chtěly někam zatoulat. Tohle je docela běžná hádka. Kdyby ji nezačala žádost z Artisu, jistě by ji spustilo něco jiného. Na horečku zatím nemáme lék a naši lidé trpí. Allisander s Lissou se moci, kterou získali díky své půdě a majetku, hned tak nevzdají, a ačkoli by jim obojí Harristan s velkou chutí sebral, ostatní konzulové by to nepřipustili.

Harristan je nechá se chvilku škorpit. Je trpělivější než já, nebo se prostě jen lépe vyspal. Opravdu jsem ho nechal odpočívat až do poledne, zatímco já jsem vstával ještě před svítáním.

Bratr se nakonec zavrtí na židli a prudce se nadechne. I jen to stačí k tomu, aby konzulové zavřeli ústa.

„Vaše žádost se zamítá," řekne král Jonasovi. „Můžete ale podat novou, ještě než se příští měsíc znovu sejdeme."

Konzul se nadechne, jako by se chtěl hádat, ale jeho oči sklouznou ke mně a on rychle sklapne pusu. Trpělivost mého bratra má své hranice, které nikdo nechce zkoušet.

„Pokud váš lid trpí," ozve se neohroženě Arella, „bylo by na místě, aby mu Koruna pomohla se uzdravit."

Harristan po ní šlehne pohledem. „A za jakou cenu? Trpí celá Kandala a naše zásoby měsíčníku nejsou nekonečné. Jak byste je rozdělila vy, Arello? Obětovala byste svou dávku? Nebo tu své rodiny?"

Konzulka polkne. Samozřejmě že ne. Jako nikdo z přítomných.

Když si vzpomenu, jak Harristan ráno kašlal a minulý týden sálal v horečce, ani se jim nedivím.

Sám bych to neudělal.

„A teď budeme jíst," oznámí Harristan, načež se od stěn odlepí mlčenlivý personál a začne servírovat. Chvilku se místností nese jen cinkot příborů o porcelán, ale pod ním zaslechnu, jak Jonas pod fousy syčí něco do ucha Jasperu Goldovi, správci Mechové Studánky.

„Nemají srdce," stěžuje si.

Ztuhnu. Koutkem oka zahlédnu, jak se i Harristanova vidlička zasekla na půl cesty k ústům. Možná je to ale jen náhoda. Čekám, zda na ta slova zareaguje.

Nic ale neudělá.

A protože ani já *nejsem* bez srdce, nechám to také plavat.

I ZNIČUJÍCÍ PLAMENY SE MOHOU PROMĚNIT VE SVĚTLO NADĚJE

Království Kandala je na pokraji zhroucení. Ulicemi se šíří smrtící nemoc, jenže léčivý elixír z měsíčníku je vzácný a král Harristan s princem Corrickem vládnou železnou rukou. Mladá lékárnická učednice Tessa se s přítelem Wesem v noci vydává krást rostlinu, z níž připravují elixír a tajně ho rozdávají chudým. Léku je stále nedostatek a lidé se začínají bouřit. Tessa se proto rozhodne jednat. Pronikne do paláce a to, co tam zjistí, ji navždy změní. Lze vůbec Kandalu zachránit, aniž by nejdřív lehla popelem?

humbook TIP

Jakmile se jednou ponoříte do intrik a dobrodružství království Kandala, nebudete už chtít číst nic jiného. Tessa a Wes si tu hrají na Robina Hooda, což se zvrtne na mnoha úrovních. To ještě ale nepřišli na to, kolik je toho v jejich zemi špatně. Těšte se na vtipné rozhovory, politikaření, ale i notnou dávku akce. A ano, náš (morálně šedý) hrdina je rozhodně hot!

HumbookTeam

ISBN 978-80-7498-961-2

COO BOO

www.albatrosmedia.cz
CZ 499 Kč / SK 19,99 €